

Biogas vil give grønt lys for svineri langt ud i fremtiden

Biogas markedsføres som et vidundermiddel, der både kan gøre Danmark grønnere og hjælpe de trængte landmænd. Men energiformen er urentabel og forurenende. Og hvis vi investerer voldsomt i den, siger vi også ja til, at landmændene kan fortsætte med at forurene, mishandle dyr og overforbruge medicin

Skrevet af: Githa Ben-David, Lars Muhl

Oprettet 10/10/2011 - 18:50

Igennem de seneste generationer er det lykkedes det industrielle landbrugs organisationer, at skabe et rosenrødt billede af dansk landbrug som et storekporterende erhverv, vi ikke kan undvære.

På den baggrund har erhvervet sikret sig store tilskud — 62 pct. af alle dets indtægter er betalt af skatteyderne, og samtidig har landbruget fået gennemført lovgivning vedrørende produktionsforhold, anlægsopførsel, infrastruktur, dyrevelfærd, miljø og skattebetaling, der krænker enhver form for etik og menneskelig værdighed. Landbruget har skabt en stat i staten.

Og her, hvor Helle Thorning-Schmidt i sin åbningstale netop har meldt ud, at regeringen ønsker at indføre biogasopvarmning i større stil i Danmark, må det være på sin plads at ridse et mere nuanceret billede op af erhvervet.

Sandheden om biogasproduktionen og afbrændingen er nemlig, at den er urentabel og mindst ligeså forurenende som ikkeafgasset gylle. Den skal altså ikke indføres for at redde Danmark ud af miljø-, klima- og energikvaler. Biogas er i stedet den ultimative begrundelse for at opretholde produktionen i et erhverv, som nu på tiende år har røde tal på bundlinjen og en stadig stigende gæld, der netop har rundet 380 milliarder kroner. Og har vi først investeret i biogasteknologien, har vi samtidig sagt ja til at vedligeholde et af de mest urentable og forurenende erhverv i Danmark. Ja, måske kommer vi så aldrig af med det.

Eksportmyte

I en årrække har vi mere eller mindre accepteret, at der foregik dyremishandling og miljøbrud i landbruget, fordi vi samtidig fik at vide, at Danmark er afhængig af landbrugets eksport. Sandheden er imidlertid, at svineproducenterne kun står for fem pct. af den samlede danske eksport. For landbruget som helhed er tallet 17 pct. Og der er endda tale om en eksport, der trods sit massive underskud, modtager massiv økonomisk støtte.

Danmark er det land i verden, hvor jorden dyrkes mest intenst. 81 pct. af den bruges til at dyrke foder til dyrene, og derfor er vi nødt til at importere det meste af det korn, vi har brug for i husholdningen.

Og når vi nu taler om udlandet, så bør det nævnes, at der i den tredje verden årligt ryddes store arealer regnskov, for at man der kan producere endnu mere og billigere foder til vores slagtedyr. For at fremstille et kg kød, bruges der fire-syv kg korn samt 15.000 liter vand. Og det er selvfølgelig hverken befordrende for fordøjelsen eller samvittigheden at tænke på, at hver gang vi spiser en kødbid, tager vi stort set maden ud af munden på indbyggerne i den tredje verden, samtidig med at vi undergraver det globale økosystem.

Kompensationskortet

I Danmark har vi en vandmiljøplan, som er en del af lovgivningen. Problemet er, at den ikke overholdes, og at myndighederne åbenbart ser gennem fingre med dette. Det har medført, at man i perioden 1999-2010, pga. forurening fra pesticider, har måttet lukke cirka 1.300 vandboringer, som ikke kan genåbnes i de næste mange generationer.

Når landbruget en sjælden gang presses til at leve op til lovgivningen, kommer svaret prompte: kompensation. Og det til trods for, at man — når alle fakta og tal om dansk landbrug samles — kan have meget svært ved at forstå, hvad danske landmænd egentlig bidrager positivt med. I langt de fleste kommuner betaler selv bistanstaklienter mere i skat end de lokale landmænd.

Og så har vi slet ikke været inde på de andre katastrofale følger af den intensiverede kødproduktion. At der dagligt alene i Danmark dør 25.000 smågrise, fordi de ikke kan komme til moderen eller langsomt kvæles til døde, er for længst blevet accepteret som en nok så uheldig sidefølge af svineproduktionen. Derfor er ideen om biogas da også utrolig smart: den beror jo bl.a. på en stor mængde døde dyr og deres efterladenskaber. Pludselig er de døde dyr forvandlet til en sidegevinst.

Dyrevelfærd er blevet et flygtigt begreb. Ikke mindst fordi det er lykkedes landbruget at overbevise forbrugerne om, at dyrene er produktionsenheder — dvs. ting man kan gøre med, hvad man vil. Man har fuldstændig fortrængt, at f.eks. en gris er et levende væsen, der oplever smerte, ligesom vi gør, er klogere end en hund og har kognitive evner på niveau med et tre-års barn. Vi kan ikke forestille os, at der i Danmark findes normalt begavede hundeejere, som ville byde deres hund bare tilnærmelsesvis de rå og smertefulde omstændigheder, som grisene i de danske stalde må lide under.

Sygdomsfremkaldende

En anden sideeffekt er sygdomsrisikoen, som det industrielle kødopræt medfører. Flere danske, uvildige eksperter har i mange år udtrykt stor bekymring for den fremkaldte resistens, og beskylder landbruget og lovgiverne for at spille russisk roulette med befolkningens sundhedstilstand.

Overforbruget af antibiotika har medført, at 13 pct. af de danske slagtesvin rammes af den multiresistente svinebakterie MRSA398, som kan smitte mennesker. Og antallet af smittede borgere er stigende. Endvidere står landbruget for 40 pct. af de samlede helbredsrelaterede omkostninger i forbindelse med luftforurening.

Heller ikke mange er klar over, at 41 pct. af de danske svinebedrifter er inficerede med resistente salmonellabakterier, eller at næsten hver anden af de kontrollerede besætninger i 2009 fik indskærpelser og/eller politianmeldelser.

Disse kendsgerninger må undre selv den mest blinde tilhænger af den nuværende landbrugspolitik. De leder naturligt frem til spørgsmålet: Hvad skal vi egentlig med sådan noget svineri?

Som svar har man kunnet høre erhvervet råbe 'arbejdspladser' — som om landbruget skulle have patent på sådan nogle. Men skal man endelig tale om arbejdspladser i landbruget, er det værd at bemærke, at økologiske landbrug — den eneste bæredygtige løsning — står for 32 pct. flere arbejdspladser pr. besætning end de konventionelle brug.

Et andet presserende spørgsmål er, hvem der skal betale landbrugets gæld? Bortfalder tilskuddene, krakker det nuværende system og dermed de små og mellemstore banker, der har penge i klemme i landbruget. Det vil altså være samfundet — du og jeg — der sidder tilbage med regningen, nøjagtig som vi har gjort det hidtil.

Landmændenes egen rystende begrundelse (og løsning) på problemerne med produktionen er, at der er for lidt af den. De negative konsekvenser af de hidtidige udvidelser har man fuldstændig fortrængt.

Derfor kan vi ligeså godt stoppe nu, hvor legen ikke har været spor god i rigtig mange år, og se på mulighederne for at få gælden ud af verden, genoprette ordentlige forhold, så dansk landbrug kan leve op til det rosenrøde billede, det selv har forsøgt at skabe, mens danskerne er blevet holdt for nar for deres egne penge.

Effektiv lobbyisme

Ligeegyldigt hvor man henvender sig for at spørge, om landbrugets gøren og laden kan være lovlig, henvises der til lovgivningen.

I diverse vandværksbestyrelser og elværksbestyrelser landet over sidder der landmænd i nøglepositioner. Og i landets største parti, Venstre, der har styret landet de seneste ti år, går der en direkte livlinje fra en stor del af folketingsmedlemmerne til landbrugets helligste institution, Axelborg.

Medierne skriver lidt hist og lidt pist, men det store sammenhængende billede af landbrugets synder, viger man tilbage fra at vise.

Man kunne få den tanke, at der på flere redaktioner sidder venstrefolk eller journalister med nære forbindelser til landbruget.

Det var i hvert fald tilfældet for den miljøjournalist på et af landets største dagblade, vi talte med forleden. Hun påstod, at hun ikke kendte til pjecen *Sådan ligger landet — tal om landbruget 2011*, som Dansk Naturfredningsforening udsendte tidligere i år, og fra hvilken størstedelen af tallene i denne kronik er hentet. Pjecen kan ellers erhverves af enhver, og ikke mindst miljøjournalister og ansvarsfulde politikere, hvis opgave det er at tjene borgernes interesser, burde være i besiddelse af.

Landbrugets og Axelborgs effektive lobbyvirksomhed er velkendt. Via misinformation og halve sandheder har det tilkæmpet sig rettigheder, der bryder med enhver form for anstændighed.

Hvis man virkelig vil lave et ordentligt og selvforsynende landbrug i Danmark, bør man omlægge produktionen, så den bliver reelt bæredygtig og økologisk med produkter af høj kvalitet, som oven i købet vil kunne eksporteres uden nogen former for tilskud. Det indebærer selvfølgelig også, at man stopper forbruget af konventionel gylle, som stadig er en del dagens økologiske landbrug.

Enhver bør kunne indse, at den nuværende produktionsform er passé, ikke er værd at satse på, og ikke mere kan forsvares, samt at biogassen fortræffeligheder blot er endnu en løgn, man forsøger at sælge os.

Det mest fortvivlende er derfor, at det i skrivende stund er S og SF i en ny regering, der ønsker at opretholde det gamle vanvid gennem implementeringen af biogas. At de ansvarlige forhåbentlig en dag bliver stillet til ansvar, er kun en ringe trøst for dyrene, der indtil da fortsat må udstå mareridtst lignende pinsler; for miljøet, der forringes hver dag; og for alle os, der ikke ønsker at deltage i svineriet. Lovgivningen og de fleste politikere er på forurenernes og dyremishandlernes side. Det kan vi ikke leve med.

Githa Ben-David og Lars Muhl er tilknyttet Institut for Energi og Bevidsthed

Kilde: <http://www.information.dk/281743>